

[Finn Poulsen.]

ind på dette og gav os et tilsagn om, at dette forhold ville blive taget op til undersøgelse. Jeg ved ikke, om forklaringen er den, at der endnu er for mange i den gamle boligmasse; der kommer naturligvis en dag, hvor det er fifty-fifty, og så får vi måske problemet løst.

Jeg kunne godt have lyst til en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Baunsgaard, men det skal jeg på grund af det sene tidspunkt lade ligge.

Derimod har jeg en lille bemærkning til det ærede medlem hr. Kai Moltke. Det er en ganske morsom tankegang, dette med grundpriserne; man argumenterer med, at man får penge ind som grundskyld, grundstigningsskyld og kapitalvindingsskat, og siger så, at man passende kan bruge dem som en slags tilskud til grundprisen. Det er herligt. Det, der sker med disse skatter, er jo — jeg kender i hvert fald noget til dette fra min praksis — at de alle lægges på grundprisen, i hvert fald i det store og hele. Det er en herlig tanke først at ville forhøje grundprisen ved hjælp af u hensigtsmæssige skatter o. s. v. — for sådan virker disse skatter i praksis — og bagefter bruge provenuet til at sætte prisen ned igen.

Der er ingen løsning ad den lave rentes vej. Der er ingen løsning ved særlige indgreb over for grundpriserne. Der er kun en løsning i form af frihed og liberalisering. Vi kan diskutere tempoet og hurtigheden, men det er den vej, vi skal gå.

**Thestrup:** Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen undrede sig over den forskel, der var mellem partiernes debatter i kommunalrådene og partiernes debatter herinde vedrørende boligspørgsmålet: ude omkring i kommunalbestyrelserne kunne man sagtens blive enig, herinde var meningsforskellene meget stærke. Det understreger imidlertid netop det, jeg sagde i mit første indlæg, at ganske vist har vi forskellige udgangspunkter, måske endda meget forskellige udgangspunkter, men når de skal sættes på prøve i de praktiske forhold, er forskellen mellem os ikke større, end at vi også alle burde kunne finde sammen om en fælles lovgivning. Jeg vil sige til det ærede medlem, at jeg håber, at denne debat i alt fald må have den følge, at man næste

gang mere end denne gang prøver, om det dog ikke skulle være muligt at finde frem til nogle fælles synspunkter.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde, at det sociale byggeri ikke var sat uden for konkurrencen, men netop var kommet ind i konkurrencen ved, at det private, støttede byggeri nu fik samme m<sup>2</sup>-tilskud som det sociale byggeri. Det, ærede medlem, jeg mener med, at det sociale byggeri er sat uden for konkurrencen eller har sat sig uden for konkurrencen, er, at det er bestemt, at der på forhånd skal bygges 10 000 lejligheder inden for det sociale byggeri. Under frie forhold var det sociale byggeri ikke i stand til at bygge dette store antal lejligheder, nu gives der på forhånd det sociale byggeri den stilling, at det skal have de 10 000 lejligheder før nogen andre.

Det ærede medlem hr. Rimstad talte om opdelingen i dem, der sidder i de gamle lejligheder, og de mange andre, opdelingen mellem dem, der er privilegeret ved at sidde i de gamle lejligheder, og så de mange, navnlig de unge, der ikke kan få lejligheder, i hvert fald ikke uden at betale meget høje priser, og det ærede medlem nævnte, at vejen ud af dette var en forsigtig ophævelse af huslejestoppet. Jeg giver det ærede medlem ganske ret i hans udtalelser her. Der er ingen anden vej end en forsigtig ophævelse af huslejestoppet. En gradvis ophævelse af huslejestoppet er en af de vigtigste ting, hvis vi vil prøve at få orden i boligforholdene.

Jeg takker den højtærede minister for hans udtalelse om, at han vil foretage så få indgreb som muligt. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om den højtærede ministers gode vilje, men jeg er alligevel betænkelig ved at give den højtærede minister en fuldmagt af den art, der her er tale om. Det er naturligvis rigtigt, at det er lettest at ordne en sag som denne ved at lægge al magt på det pågældende område i en enkelt mands, i den højtærede ministers hånd; men det er dog en i bund og grund forkert fremgangsmåde. Det kan da ikke nægtes, at den strider ganske imod alt det, der ellers er grundprincippet i det høje tings arbejde. Den åbner mulighed for vilkårligheder og uretfærdigheder i et ubegrænset omfang.

Jeg gentager, at jeg har den bedste tro — jeg har ikke grund til noget som helst